

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Trunečkem, advokátem se sídlem Dobříš, Pleskotova 1698, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) J. V., II) I. S., III) K. K.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. KUJCK 27257/2014/OREG, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2015, č. j. 10 A 76/2014 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Volary ze dne 20. 1. 2014, č. j. MUVOL 00059/2014, bylo osobě zúčastněné na řízení I vydáno společné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení pro stavbu „Objekt pro individuální rekreaci Nová Pec“ (dále „stavba“). Proti uvedenému rozhodnutí se bránil odvoláním žalobce (dále jen „stěžovatel“), osoby zúčastněné na řízení II) a III) a obec Nová Pec. Odvolání bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. KUJCK 27257/2014/OREG zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Stěžejním důvodem k podání odvolání byl tvrzený nesoulad stavby s Územním plánem obce Nová Pec (dále „ÚP“).

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, v níž tvrdil, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci na místě samém, pominuly, že pozemek, na němž má stavba stát, byl vyňat z celistvé funkční plochy určené pro sport a rekreaci a zdůraznil, že v daném území není možno umístit každou jednoduchou stavbu. Uvedl také, že žalovaný nepřípustně nahradil úvahu prvoinstančního správního orgánu, čímž jeho činnost prakticky suploval. V závěru poznamenal, že smyslem ÚP bylo umožnit údržbu již postavených rodinných domů a staveb pro individuální rekreaci a nikoli povolit výstavbu nových objektů

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) ze dne 28. 1. 2015, č. j. 10 A 76/2014 – 64, byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) správní žaloba zamítnuta.

Krajský soud se neztotožnil s názorem, že by v průběhu správního řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Připomněl, že je pro danou věc rozhodné, zda je na pozemku stavebníka (osoba zúčastněná na řízení I) možné umístit stavbu pro individuální rekreaci. K tomuto aspektu proto bylo vedeno dokazování, které však nevyžadovalo zjišťovat stav na místě samém.

Z grafických podkladů pro stavební záměr krajský soud zjistil, že se na pozemku stavebníka žádná stavba nenachází a konstatoval, že z hlediska textové části ÚP je nutné posoudit, zda lze daný pozemek využít pro podmíněně přípustnou funkci. V tomto směru krajský soud uvedl, že se na umístění stavby vztahuje zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“), přičemž zamýšlená stavba odpovídá stavbě jednoduché. Z grafické části ÚP vyplynulo, že se pozemek nachází v zastavěném území, které je označeno jako plochy rekreace – individuální. Krajský soud s ohledem na textovou část ÚP vztahující se k dané ploše dovodil, že lze stavbu podřadit pod jednoduché stavby určené k rekreaci, a neshledal tudíž, že by existoval nesoulad mezi stavebním záměrem a ÚP. Klíčovou otázku tak správní orgány posoudily správně.

Následně se krajský soud vyjádřil k namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Zjistil, že prvoinstanční správní orgán uvedl, z jakých podkladů vycházel a vyplývá z něj i právní hodnocení. Všechny námítky účastníků byly řádně vypořádány a opomenuta nebyla ani otázka, jakou roli hraje pořízení změny ÚP č. 4, o které zastupitelstvo obce Nová Pec následně rozhodlo. Podle krajského soudu jsou rozhodnutí srozumitelná a odpovídají textové i grafické části ÚP. Nelze je proto považovat za nepřezkoumatelná. Poznamenal také, že žalovaný mohl prvoinstanční rozhodnutí doplnit, neboť obě rozhodnutí představují jeden celek. Podstatné je, že obě instance sdílely názor o souladu stavby s ÚP.

Nakonec se krajský soud vyjádřil k námitce vznesené až v replice stěžovatele k vyjádření žalovaného. Stěžovatel v ní poukázal na vyjádření žalovaného, že aplikace ÚP není zcela bez problému a odkázal na stanovisko Městského úřadu Prachatice, který upozornil na chybné zařazení předmětného pozemku do příslušné plochy. Krajský soud však uvedenou námitku odmítl s tím, že představuje nepřípustné rozšíření žaloby po uplynutí lhůty plynoucí z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění je rovněž zřejmé, že se opožděně vznesenou námitkou soud stručně zabýval, avšak nepovažoval za nutné

pokračování

doplnit dokazování a své závěry jakkoli revidovat.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 23. 2. 2015 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Domnívá se, že krajský soud posoudil nesprávně soulad stavby s ÚP, přičemž nevzal v potaz právní úpravu platnou v době pořízení ÚP a její aplikaci na textovou část ÚP. V tomto ohledu odkazuje na znění § 139b odst. 5 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „starý stavební zákon“) a dodává, že cílem ÚP bylo v 5. zóně zachovat stávající objekty individuální rekreace spadající pod písm. b) zmiňovaného ustanovení a podmíněně povolit i stavby jiné, které jsou vymezeny pod písm. c) až f) daného ustanovení. Stěžovatel dále uvádí, že pojmem „jednoduché stavby související s využitím plochy pro sport a rekreaci“ nebyly míněny stavby pro individuální rekreaci, které jsou v ÚP řešeny na jiném místě jako rekreační chaty. S odkazem na grafickou část ÚP dále namítá, že pozemek, na němž má být stavba postavena, je zanesen v ploše „rekreace – individuální“, u něž ÚP nepočítá s žádným rozvojem a není ani zařazen do zastavitelného území. Podle stěžovatele samotná skutečnost, že byl daný pozemek o rozloze přibližně 320 m² vyjmut z plochy přesahující 15.000 m², svědčí o chybě ÚP vycházející z nesprávného údaje o existenci stavby na tomto vyjmutém pozemku. Stěžovatel má za to, že krajský soud neposoudil věc komplexně a vycházel z chybného předpokladu o totožnosti pojmů „jednoduchá stavba související s využitím plochy pro sport a rekreaci“ a „jednoduchá stavba pro individuální rekreaci“. Uvádí, že na daném pozemku bylo možné postavit např. sportoviště a nikoli chatu či chalupu.

Stěžovatel následně označuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Neobsahuje totiž odůvodnění, proč je na pozemku možné postavit stavbu tzv. druhého bydlení. Opakuje, že se na pozemku žádná stavba nenacházela, přičemž explicitně byla zamýšlená stavba označena za novou až ve vyjádření žalovaného ke správní žalobě. Dle stěžovatele je zřejmé, že napadené správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, a krajský soud jej měl tudíž zrušit.

Závěrem se stěžovatel vymezuje proti postupu soudu ohledně provádění důkazů. Domnívá se, že se krajský soud se všemi důkazy nevypořádal a poukazuje na neprovedení důkazu výsledkem svědka Mgr. L.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích

jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze systematického hlediska se tento soud poté zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Je tomu tak proto, že u nepřezkoumatelného rozsudku není zpravidla prostor k posouzení problematiky věcného charakteru. V daném případě souvisí otázka nepřezkoumatelnosti s právním posouzením věci. Stěžovatel se totiž domnívá, že výklad pojmů „jednoduchá stavba související s využitím plochy pro sport a rekreaci“ a „jednoduchá stavba pro individuální rekreaci“, které jsou užity v ÚP, postrádá náležité odůvodnění.

Otázkou nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval a formuloval celou řadu požadavků, které musí rozhodnutí správního soudu splňovat, aby jej bylo možné věcně přezkoumat. Z konstantní judikatury zdejšího soudu je patrné, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírali soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Navíc platí, že „nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí“ (srovnej rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

Nejvyšší správní soud v souladu se shora uvedenými závěry konstatuje, že neshledal nic, co by mu znemožňovalo napadený rozsudek přezkoumat. Krajský soud odpovědně reagoval na všechny žalobní námítky a označil i listiny a další podklady, z nichž při posouzení věci vycházel. Z rozsudku je zřejmé, kterou spornou otázku považoval krajský soud za stěžejní a jakým způsobem o ní uvažil. Z jeho argumentace rovněž vyplývá, proč je stavební záměr v souladu s podmíněně přípustným využitím pozemku. Pokud jde o výklad pojmů, na které stěžovatel upozorňoval, lze podotknout, že krajský soud dostatečně popsal, proč je zamýšlená stavba stavbou jednoduchou a jakou funkci bude plnit. Taková interpretace je v souladu s (podpůrnou) specifikací takové stavby, vyplývající z § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Vzhledem k tomu nebylo nutné, aby dále sofistikovaným způsobem vysvětloval, jaký význam jednotlivé pojmy mají. Podstatné totiž bylo zodpovědět otázku, zda stavební záměr odpovídá ÚP. To krajský soud učinil a svůj myšlenkový postup náležitě odůvodnil. Ostatně nelze přehlédnout, že názor krajského soudu stěžovatel napadá kasační stížností a podrobně s ním polemizuje. K takové polemice by nepřezkoumatelný rozsudek zcela jistě nenabízel dostatečný prostor. Nepřezkoumatelné nejsou ani závěry související s navrhovanými důkazy. Zdejší soud připouští, že právu navrhopat důkazy odpovídá povinnost soudu takové důkazy provést, popřípadě odůvodnit, proč provedeny nebyly. V daném případě krajský soud označil důkazy, z nichž napadený rozsudek vychází a odůvodnil také, proč dokazování nedoplnil. Zmiňované povinnosti tudíž beze zbytku dostál. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nemohl být dán.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že mělo být správní rozhodnutí zrušeno z důvodu

pokračování

nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný až ve vyjádření k žalobě připustil, že na daném pozemku bude postavena stavba nová.

Názor stěžovatele Nejvyšší správní soud nesdílí. Krajský soud se namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí zabýval na straně 6 rozsudku a nezjistil v tomto směru pochybení správních orgánů. Jeho závěry zdejší soud aprobejuje. Žalovaný relevantním způsobem vypořádal námitky odvolatelů (včetně stěžovatele) a do rozhodnutí vtělil jasný názor o přípustnosti stavby na daném území. Žalovaný možná explicitně neuvedl, že na pozemku bude postavena stavba nová, avšak z rozhodnutí vyplývá, že je stavba v souladu s ÚP a byla posouzena jako stavba pro individuální rekreaci. Z napadeného správního rozhodnutí naopak nelze dovodit, že by žalovaný stavbu neposuzoval jako novou a aplikoval by na ní tu část ÚP, kde se operuje s přípustnou funkcí dotčeného území. Je tudíž možné uzavřít, že naplněn nabyt ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Zdejší soud se konečně dostává ke klíčovému problému posuzované věci, totiž k posouzení, zda je stavba na daném pozemku (podmíněně) přípustná, respektive, zda odpovídá jednoduché stavbě související s využitím plochy pro sport a rekreaci. Stěžovatel namítá, že pod pojmem „jednoduché stavby související s využitím plochy pro sport a rekreaci“ používaným v ÚP si lze představit například sportoviště, ale nikoli stavbu tzv. druhého bydlení (chata, chalupa), pro kterou je v ÚP vyhrazen pojem „jednoduché stavby pro individuální rekreaci“. V souvislosti s tím je nezbytné posoudit, zda krajský soud vycházel ze správných právních předpisů, a zda mohla mít na rozhodnutí správních orgánů vliv tvrzená chyba v ÚP. Zbývá dodat, že uvedená problematika spadá pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se nejprve k právní úpravě, která měla být v dané věci aplikována. Je nesporné, že ÚP byl schválen ještě za účinnosti starého stavebního zákona (tedy před 1. 1. 2007), avšak o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení (dále „společné rozhodnutí“) stavebník požádal až 21. 10. 2013, kdy již nabyt účinnosti současný stavební zákon. Jedná se tudíž o řízení zahájené po nabytí účinnosti stavebního zákona, které se tímto zákonem také řídí (*a contrario* ustanovení § 190 odst. 3 stavebního zákona). Správní orgány i krajský soud proto postupovaly správně, pokud svá rozhodnutí založily na současném stavebním zákoně a neaplikovaly úpravu předchozí. Tato skutečnost ovšem neznamená, že by při výkladu a aplikaci konkrétních zákonných ustanovení nemohly správní orgány přihlídnout i k úpravě starší a za pomoci historického výkladu starý stavební zákon zohlednit. Tato problematika však souvisí s právním posouzením věci, které je uvedeno dále.

Než se bude zdejší soud zabývat stěžejní otázkou týkající se umístění stavby, je případné zhodnotit, zda správními orgány a krajským soudem mohla a měla být reflektována tvrzená chyba ÚP, díky níž měl být pozemek stavebníka nesprávně zařazen do funkční plochy v 5. zóně (Plochy rekreace - individuální – stávající). Stěžovatel tvrdí, že byl pozemek do dané funkční plochy zařazen z důvodu chybného předpokladu, že se na něm nachází stavba.

Posouzení uvedené námitky úzce souvisí se samotným procesem pořizování územních plánů. Obecně lze poznamenat, že územní plán představuje komplexní úpravu území obce zahrnující stávající koncepci ale také určující další rozvoj a využití daného

území. O pořízení územního plánu rozhoduje zastupitelstvo obce a jedná se tudíž o otázku spadající pod její samostatnou působnost. Stavební zákon nestanoví, jak mají být konkrétní pozemky územním plánem vymezeny, a jak bude území obce regulováno. Pokud jsou dodrženy zásady uspořádání území vyššího územně samosprávného celku, je v podstatě na samotné obci, jak bude výsledný územní plán vypadat. Stavební zákon naopak detailně upravuje procesní otázky spojené s pořízením územního plánu, přičemž zvláštní důraz je kladen na transparentnost a otevřenost řízení vůči dotčené veřejnosti a dalším subjektům. Před samotným vydáním je územní plán několikrát podroben externímu i internímu dohledu, který je realizován skrze zastupitelstvo, dotčené orgány, sousední obce, krajský úřad a v neposlední řadě je posuzován také veřejností. Ta může k územnímu plánu uplatňovat písemné připomínky a v následné fázi ještě námitky (§ 47 odst. 2, § 50 odst. 3 a § 52 odst. 2 stavebního zákona). Tímto způsobem se zákonodárce snažil zabezpečit důkladné projednání, v němž bude územní plán podroben několikastupňovému kritickému posouzení. V takto nastaveném procesu mohou být pochopitelně odstraněna veškerá pochybení a zohledněny jednotlivé partikulární zájmy. Samozřejmě se i přesto může stát, že územní plán bude obsahovat nesprávnosti, které je nezbytné napravit, popřípadě je nutné územní plán aktualizovat. Právě k tomu je možné využít institut změny územního plánu a upravit jej tak do zamýšlené podoby.

Ze shora uvedeného výkladu vyplývá, že stavební úřad při rozhodování o umístění stavby nemůže zohlednit námitku, že byl územní plán přijat s chybou, která způsobuje jeho odchýlení od záměru pořizovatele. Již vydaný územní plán je pro příslušné území závazný a stavební úřad je povinen se jím řídit. I pokud by správní orgán akceptoval, že se ÚP z důvodu nedůsledné přípravy s představou pořizovatele a dalších osob rozchází, nemohl by k této skutečnosti přihlédnout, neboť územní řízení neslouží k nápravě pochybení koncepčního charakteru vzniklého při přípravě územního plánu. Jiný přístup by byl významným zásahem do právní jistoty všech, na které se územní plán vztahuje. Pořizovatel a další dotčené subjekty měli reálnou možnost návrh ÚP připomínkami a námitkami dovést do zamýšlené podoby ještě před jeho vydáním, popřípadě iniciovat jeho změnu poté, co byl v chybné podobě přijat. Pokud tak neučinili, nemohou se nápravy domáhat až v řízení o umístění stavby, respektive ve společném územním a stavebním řízení. Správní orgány i krajský soud tak postupovaly správně, když se namítanou chybou ÚP nezabývaly.

Zbývá posoudit, zda je stavba na daném typu pozemku přípustná. V tomto ohledu bylo klíčové rozhodnout, zda se jedná o jednoduchou stavbu související s využitím plochy pro sport a rekreaci.

Stejně jako krajský soud v řízení o žalobě vychází i nyní zdejší soud z grafické části ÚP a předpokladu, že se v době podání žádosti stavebníka o společné rozhodnutí na daném pozemku žádná stavba nevyskytovala, přičemž pozemek se nachází v zastavěném území a funkčním typem spadá pod 5. zónu – tedy pod plochy rekreace - individuální – stávající. Podle textové části ÚP je v 5. zóně ve vztahu k umístění nových staveb podmíněně přípustné „*zřizovat sportoviště a hřiště, dětské hřiště, jednoduché stavby související s využitím plochy pro sport a rekreaci, parkovací a odstavná stání vyvolaná využitím území, veřejná zeleň, louky, rekreační areály, pláže, jednoduché stavby veřejného stravování sloužící-li potřebám rekreační funkce, velký podíl zeleně, nákupní a obslužná zařízení související s využitím území*“. Zamýšlená stavba je přitom chata sloužící k rekreaci s půdorysnou plochou 60 m². Podle § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je jednoduchou stavbou stavba pro bydlení a pro

pokračování

rodinnou rekreaci do 150 m² celkové zastavěné plochy, s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše s dvěma nadzemními podlažními a podkrovím. Z projektové dokumentace vyplývá, že uvedené podmínky stavba splňuje, a lze jí tudíž označit za stavbu jednoduchou. Navrhovaná stavba je zároveň rekreační chatou (viz bod B.2.6 projektové dokumentace) a v tomto smyslu rozhodně nevylučuje využití pozemku pro rekreaci. Z tohoto hlediska jí proto lze označit za jednoduchou stavbu související s využitím plochy pro sport a rekreaci, která je na daném pozemku podmíněně přípustná. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s argumentací stěžovatele, dle které lze za jednoduché stavby související s využitím plochy pro sport a rekreaci označit jen stavby uvedené v § 139b odst. 5 písm. c) až f) starého stavebního zákona. Uvedený argument ze zákona nevyplývá a neobstojí ani v kontextu ÚP. Ten totiž ve 4. zóně připouští mimo jiné „jednoduché stavby (s výjimkou staveb pro rekreaci) související s využitím plochy pro sport a rekreaci (můstky, rampy, doskočiště, apod.)“ a explicitně tedy zakazuje ve 4. zóně stavby individuální rekreace. Ve 4. zóně lze tedy skutečně stavět jen jednoduché stavby odlišné od staveb pro individuální rekreaci. Takové vymezení však pro 5. zónu neplatí, neboť podmíněně přípustná funkce této plochy výjimku pro stavby individuální rekreace neobsahuje. Ani v nepřipustných funkcích nejsou stavby individuální rekreace výslovně zakázány. Pro pořizovatele ÚP by přitom v případě, kdy by se chtěl v 5. zóně vymezit vůči novým rekreačním chatám, nebylo nic jednoduššího než příslušným způsobem poupravit text, jímž je ve 4. zóně proveden zákaz staveb individuální rekreace.

Se stěžovatelem lze souhlasit, že pojem „jednoduché stavby související s využitím plochy pro sport a rekreaci“, který je použit v ÚP, nemusí odpovídat zákonnému pojmu „stavby pro individuální rekreaci“. V posuzované věci však zdejší soud považuje pojem užitý v ÚP za pojem obecnější, pod který lze zákonný pojem zahrnout. V případě, že se některý ze subjektů dotčených ÚP (včetně stěžovatele) domníval, že by v 5. zóně neměl pojem „jednoduché stavby související s využitím plochy pro sport a rekreaci“ zahrnovat i stavby pro individuální rekreaci, mohl svou představu prosazovat v průběhu přijímání ÚP, popřípadě iniciovat jeho změnu. To se však až do podání žádosti o společné rozhodnutí nestalo a změna ÚP přijata nebyla.

Závěrem tak nezbyvá než konstatovat, že krajský soud posoudil věc správně. Stavba je v daném území podmíněně přípustná a vzhledem k tomu, že ÚP žádné další podmínky nespecifikuje, mohla být v daném území umístěna. Ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak dán být nemohl.

Jiné námitky, které by závěry krajského soudu kvalifikovaným způsobem rozporovaly, stěžovatel neuplatnil. Lze proto uvést, že krajský soud vyhodnotil věc správně; naopak všechny kasační námitky se ukázaly nedůvodné. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, u kterého však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Co se týče osob zúčastněných na řízení, ty mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). V dané věci jim však nebyly žádné povinnosti uloženy a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemají.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu